

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 11, 2018

Nummer 11, 2018

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:314](#) 09-03-2018

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:1032](#) 08-03-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:2320](#) 06-03-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:2315](#) 06-03-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:327](#) 30-01-2018

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:2929](#) 02-03-2018

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2017:6711](#) 20-10-2017

RECHTSPRAAK

Het hof heeft geoordeeld dat de draagkracht van de man gelijkelijk over de zes kinderen van de man moet worden verdeeld, zonder dat het de behoefte van de vijf andere kinderen en de draagkracht van hun moeders in zijn overwegingen heeft betrokken. Een onjuiste rechtsopvatting dan wel onvoldoende gemotiveerd oordeel volgens de Hoge Raad.

De man klaagt in cassatie dat het hof heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de draagkracht van de man ten opzichte van de zoon berekend wordt door die draagkracht gelijkelijk te verdelen over zijn zes kinderen, zonder rekening te houden met de bijdragen die de man feitelijk voor deze kinderen betaalt en zonder rekening te houden met het feit dat de moeders van deze kinderen ook onderhoudsplichtig zijn. Hij klaagt voorts dat het hof zonder nadere motivering ervan heeft afgezien nader onderzoek te verrichten naar de bijdragen die de man betaalt aan de vijf andere kinderen en naar de draagkracht van de andere moeders.

De Hoge Raad overweegt dat een redelijke wetstoepassing meebrengt dat wanneer iemand onderhoudsverplichtingen heeft jegens kinderen uit verschillende relaties, terwijl zijn draagkracht niet voldoende is om aan die verplichtingen volledig te voldoen, het voor onderhoud beschikbare bedrag tussen die kinderen wordt verdeeld, in beginsel gelijkelijk, tenzij bijzondere omstandigheden tot een andere verdeling aanleiding geven, zoals bijvoorbeeld het geval kan zijn bij een duidelijk verschil in behoefte.

Indien een ouder verschillende relaties is aangegaan waaruit kinderen zijn geboren, zal niet alleen rekening moeten worden gehouden met het feit dat die ouder verplicht is bij te dragen in de kosten van de verzorging en opvoeding van die kinderen, maar ook met het feit dat op de andere ouder van die kinderen eenzelfde verplichting rust of kan rusten. Aldus kan de bijdrageverplichting van die andere ouder mede van invloed zijn op het voor een kind uit een eerdere of latere relatie beschikbare gedeelte van de draagkracht van de jegens dat kind onderhoudsplichtige ouder (vgl. HR 13 juli 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX1295, NJ 2012/498).

Voor de beantwoording van de vraag welk deel van de draagkracht van de man beschikbaar is voor de zoon, is derhalve van belang hoe hoog de behoefte is van de kinderen uit de andere relaties en of de moeders van deze kinderen een eigen inkomen hebben, zodat zij dienen bij te dragen in de kosten van hun kind(eren) uit de relatie met de man (vgl. HR 3 februari 2017, ECLI:NL:HR:2017:157, *NJ* 2017/82, r.o. 3.3.2).

Nu het hof heeft geoordeeld dat de draagkracht van de man gelijkelijk over de zes kinderen moet worden verdeeld, zonder dat het de behoefte van de vijf andere kinderen en de draagkracht van hun moeders in zijn overwegingen heeft betrokken, heeft het hof hetzij blijkt gegeven van een onjuiste rechtsopvatting, hetzij zijn oordeel onvoldoende gemotiveerd. De klacht slaagt derhalve.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:314

Zaaknummer: 17/02755

RECHTSPRAAK

Machtiging gesloten jeugdhulp zonder voorafgaande ondertoezichtstelling. Vernietiging van de machtiging gesloten jeugdhulp, omdat een van beide gezagsdragende ouders niet langer instemt met de gesloten plaatsing. In plaats daarvan zal een ondertoezichtstelling en machtiging uithuisplaatsing (open) worden verzocht aan de rechtbank.

De gesloten geplaatste jeugdige is in hoger beroep gekomen van de machtiging gesloten jeugdhulp. Deze machtiging is verleend voor een periode van een half jaar vanaf 7 november 2017. De jeugdige wil niet langer gesloten geplaatst blijven. Hij wil weer worden teruggeplaatst bij zijn moeder.

Een machtiging als hiervoor bedoeld kan op grond van artikel 6.1.2 lid 3 Jeugdwet (Jw) slechts worden verleend indien (a) de jeugdige onder toezicht is gesteld, (b) de voogdij over de jeugdige bij een gecertificeerde instelling berust of (c) degene die, anders dan bedoeld onder b, de wettelijk vertegenwoordiger is, met de opnemings en het verblijf instemt.

Ingevolge artikel 6.1.2. lid 9 Jw kan de jeugdige, indien de wettelijk vertegenwoordiger zijn instemming intrekt, gedurende ten hoogste veertien dagen in de gesloten accommodatie verblijven.

Het hof stelt voorop dat (aanvankelijk) beide ouders die belast zijn met het gezag over de jeugdige, hebben ingestemd met de opnemings en het verblijf van [appellant] in een accommodatie voor gesloten jeugdhulp, zoals blijkt uit de overgelegde instemmingsverklaring van de wettelijk vertegenwoordigers d.d. 10 oktober 2017. De advocaat van de jeugdige heeft vervolgens een verklaring van de moeder d.d. 21 december 2017 overgelegd, waarin de moeder aangeeft dat zij niet langer meer achter de gesloten plaatsing van haar zoon staat.

Op de mondelinge behandeling in hoger beroep op 26 februari 2018 is bij navraag door het hof onomstotelijk gebleken dat de moeder haar instemming voor de gesloten plaatsing van haar zoon alsmede voor het vervolgtraject van haar zoon bij 'De Driehoek' middels een schorsing van de tenuitvoerlegging van de machtiging gesloten jeugdhulp intrekt. De moeder heeft op de

voortgezette mondelinge behandeling in hoger beroep op 5 maart 2018 de intrekking van haar toestemming gehandhaafd. Dit brengt – naar het oordeel van het hof – met zich dat niet langer wordt voldaan aan het formele vereiste van artikel 6.1.2 lid 3 aanhef en sub c Jw.

Het feit dat de andere ouder met gezag, de vader, zijn instemming met de gesloten plaatsing en het vervolgtraject van [appellant] handhaaft, maakt dat – naar het oordeel van het hof – niet anders. Het hof overweegt daartoe dat uit de memorie van toelichting bij het oude artikel 29b lid 2 Wet op de Jeugdzorg volgt dat in geval van gezamenlijk gezag beide ouders moeten instemmen met de gesloten plaatsing. Indien een van de ouders met gezag zich tegen deze plaatsing verzet, dan is een ondertoezichtstelling noodzakelijk om het gezag van de ouders op dit punt te kunnen beperken (*Kamerstukken II 2005/06, 30644, 3, p. 10-12*). Ditzelfde geldt naar het oordeel van het hof indien een van de ouders met gezag (wettelijk vertegenwoordiger) zijn of haar aanvankelijke instemming tot een gesloten plaatsing intrekt. Ook dan is een (voorlopige) ondertoezichtstelling noodzakelijk om het gezag van de ouders op dit punt te kunnen doorbreken.

Het voorgaande brengt met zich dat het hof de machtiging gesloten plaatsing zal vernietigen met ingang 12 maart 2018, derhalve veertien dagen nadat de moeder, als wettelijk vertegenwoordiger van de jeugdige, ter zitting in hoger beroep op 26 februari 2018 haar instemming met de gesloten plaatsing heeft ingetrokken.

De Raad voor de Kinderbescherming heeft op de voortgezette mondelinge behandeling verklaard per direct de rechtbank om een (voorlopige) ondertoezichtstelling en een (open) machtiging uithuisplaatsing van de jeugdige te zullen verzoeken, teneinde de plaatsing elders te kunnen realiseren dan wel te continueren.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 08-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:1032

Zaaknummer: 200.231.504_01

RECHTSPRAAK

Ondertoezichtstelling. Vader die geen gezag heeft, wordt door het hof aangemerkt als belanghebbende. Vader staat in een nauwe persoonlijke betrekking tot het kind. Hij dient op grond van de rechtspraak van het EHRM inzake kinderschermingsmaatregelen in voldoende mate in het besluitvormingsproces ter zake betrokken te worden. Hij wordt door het hof, evenals hij al was aangemerkt door de rechtbank, als belanghebbende aangemerkt.

Het hof stelt ambtshalve in deze zaak aan de orde of de vader als belanghebbende kan worden aangemerkt. Daartoe overweegt het hof het volgende.

Het hof stelt voorop dat nu de vader bij de rechtbank als belanghebbende in de procedure is verschenen het hof ingevolge het bepaalde in artikel 361 lid 1 Rv gehouden is om de vader op te roepen in de onderhavige procedure. Echter, de vraag of de vader als belanghebbende moet worden aangemerkt, is een vraag waarover het hof zelfstandig (en overigens ook ambtshalve) een oordeel moet vellen. Dat de vader door de rechtbank is aangemerkt als belanghebbende betekent derhalve niet dat het hof de vader reeds hierom ook als belanghebbende aanmerkt.

Naar de Hoge Raad heeft overwogen in 2014 en mede in ogenschouw nemend de wijziging van artikel 798 Rv nadien, is, zoals ook de moeder betoogt, de niet met het gezag beklede vader in onderhavige zaak geen belanghebbende. Echter, het hof acht op grond van internationale wetgeving reden aanwezig om anders te oordelen en vindt daarin ook bevestiging in (voornoemd) de conclusie van de advocaat-generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden van 2 februari 2018, zoals gepubliceerd op 16 februari jongstleden (ECLI:NL:PHR:2018:113, zie onder meer overweging 2.50). Daaruit blijkt dat op grond van internationale wetgeving ouders in voldoende mate in het besluitvormingsproces met betrekking tot kinderschermingsmaatregelen moeten worden betrokken indien sprake is van *family life* als bedoeld in artikel 8 EVRM en indien deze relatie (het gezinsleven) door de procedure wordt geraakt. Het hof is van oordeel dat daar sprake van is.

De vader is de biologische en juridische vader van de minderjarige en in de gegeven

omstandigheden is sprake van een (zeer) nauwe persoonlijke betrekking. Vast is komen te staan dat de vader en de moeder een relatie met elkaar hebben gehad. De vader en de moeder zijn met elkaar gaan samenwonen vanaf voor de zwangerschap en in ieder geval tot na de geboorte van de minderjarige. Vast staat ook dat na het beëindigen van de samenwoning de vader de minderjarige aanvankelijk wekelijks, en nadien maandelijks tot medio april/mei 2015 in de woning van de moeder heeft bezocht. Tot op heden vraagt de vader vergeefs om contact met de minderjarige. Er is *family life* en de omstandigheid dat de vader de minderjarige al geruime tijd niet heeft gezien, maakt dat niet anders.

Het hof is voorts van oordeel dat de kinderbeschermingsmaatregel zoals door de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) verzocht en door de rechtbank opgelegd, het *family life* van de vader raakt. De medische problematiek van de minderjarige is in de visie van de moeder mede de reden dat contactopbouw met de vader slechts onder bijzondere voorwaarden kan worden opgestart. De minderjarige is beperkt belastbaar en de vader zal medisch geïnstrueerd moeten worden om bijvoorbeeld zuurstof te kunnen toedienen indien noodzakelijk, aldus de moeder. De ernstige zorgen over de medische situatie van de minderjarige en dan in het bijzonder de wijze waarop de moeder daarmee omgaat alsmede het grote belang voor de ontwikkeling van de minderjarige dat contactherstel met de vader plaatsvindt, liggen ten grondslag aan het verzoek tot ondertoezichtstelling dat door de raad is ingediend en dat door de rechtbank bij de bestreden beslissing is toegewezen. Nu aan het hof het oordeel over dit verzoek, zijnde een kinderbeschermingsmaatregel, is gevraagd, dient bij die beoordeling ook de mening en het belang van de vader die *family life* heeft met de minderjarige te worden betrokken. Dat de vader in de omgangszaak als belanghebbende is betrokken, leidt niet tot een ander oordeel. Immers, voor de beoordeling van die zaak geldt een geheel andere wettelijke toets. Het hof acht het van belang dat de vader kennisneemt van de stukken die de raad aan zijn verzoek tot ondertoezichtstelling ten grondslag legt en de visie van de gecertificeerde instelling (GI) en de moeder daarop. Het hof merkt derhalve de vader aan als belanghebbende in deze procedure.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 06-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:2320

Zaaknummer: 200.228.841/01

RECHTSPRAAK

Artikel 1:253n BW. Wijziging van het gezamenlijk gezag in eenhoofdig gezag van de vader. Minderjarige zit klem tussen de ouders. Er is geen concreet zicht op voldoende verbetering. Dat is al sinds 2009 geprobeerd, sindsdien ook via een ondertoezichtstelling. GI zal daarvan geen verlenging vragen: een ondertoezichtstelling is niet bedoeld om het gezamenlijk gezag in stand te kunnen laten.

Bij beschikking is de vader alleen belast met het ouderlijk gezag over de minderjarige. De moeder is van deze beschikking in hoger beroep gekomen.

Het hof overweegt dat er sprake is van hardnekkige problematiek tussen de ouders en dat de 'chtscheidingsstrijd' al speelt sinds 2006. Voor zover de moeder heeft aangevoerd dat de situatie tussen de ouders inmiddels is verbeterd en dat daar althans zicht op bestaat, volgt het hof de moeder niet. Weliswaar lijkt er een korte verbetering te hebben plaatsgevonden rondom het traject bij Jeugdhulp Friesland, maar de ouders hebben die stijgende lijn niet vast kunnen houden. Vast staat in dit verband onder meer dat zich medio oktober 2017 nog een incident heeft voorgedaan waarbij de moeder de minderjarige buiten de omgangsregeling om tijdens afwezigheid van de vader heeft opgehaald en meegenomen zonder vooroverleg met de vader, waarbij zij hem niet uit eigen beweging terug heeft willen brengen. De politie is er vervolgens aan te pas moeten komen om de minderjarige weer terug naar de met het gezag belaste vader te laten keren. De gecertificeerde instelling (GI) heeft voorts onder meer toegelicht dat de moeder tegen de afspraken in haar partner mee heeft genomen naar de kennismaking bij de nieuwe school van de minderjarige en dat zij tijdens een oudergesprek, onnodig het gesprek liet gaan over de informatieverstrekking aan haar waardoor de schoolprestaties van de minderjarige niet aan bod kwamen. Uit deze voorvallen blijkt dat het de ouders, in dit geval met name de moeder, niet altijd lukt om het belang van de minderjarige voorop te stellen bij het handelen. De vader heeft ongetwijfeld ook zijn aandeel in de problematiek, maar hij lijkt meer dan de moeder bereid de andere ouder te betrekken bij de minderjarige. De GI twijfelt er ook niet aan dat de vader dat zal blijven doen.

Evenals de rechtbank vindt het hof voldoende gebleken dat de minderjarige klem zit tussen de

ouders en dat er geen concreet zicht meer is op voldoende verbetering. Namens de GI is in dit verband ter zitting toegelicht dat er sinds de ondertoezichtstelling van de minderjarige in 2009 veel is geprobeerd en geïnvesteerd om de ouders te helpen hun onderlinge communicatie te verbeteren. Uiteindelijk heeft de GI echter moeten concluderen dat de huidige situatie, waarin het gezag bij de vader ligt en de minderjarige een omgangsregeling heeft met de moeder, bezien vanuit het belang van de minderjarige het hoogst haalbare is. De GI zal daarom naar eigen zeggen geen verdere verlenging van de ondertoezichtstelling vragen. Het hof voegt hieraan toe dat de maatregel van ondertoezichtstelling niet is bedoeld om enkel het gezamenlijk gezag van de ouders in stand te kunnen houden.

Naar het oordeel van het hof heeft de rechtbank terecht overwogen dat de minderjarige niet langer dient te wachten op verbetering. Herstel van het gezamenlijk gezag van de ouders over de minderjarige zal naar het oordeel van het hof tot gevolg hebben dat de minderjarige nog meer klem zal raken tussen de ouders. Het is nu zaak dat de minderjarige rust krijgt om zich te kunnen richten op zijn ontwikkelingstaken. Het hof heeft dan ook de beschikking bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 06-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:2315

Zaaknummer: 200.222.688/01

RECHTSPRAAK

Kinderontvoering, teruggeleidingsprocedure. In dat kader bij afzonderlijke uitspraak voorlopige voogdij over het kind uitgesproken.

De vader heeft verzocht de onmiddellijke terugkeer van zijn minderjarige dochter te bevelen, waarbij de moeder de minderjarige dient terug te brengen naar Australië.

Artikel 13 lid 4 Uitvoeringswet bepaalt dat de rechter op verzoek of ambtshalve een voogdijinstelling kan belasten met de voorlopige voogdij over een kind, indien gevaar bestaat dat het wordt onttrokken aan de tenuitvoerlegging van een bevel tot teruggeleiding.

In het verzoekschrift is vermeld dat de vrouw in Nederland verblijft en aan de man heeft meegedeeld naar Duitsland te willen verhuizen. Bij de man is de vrees aanwezig dat de vrouw Nederland zal verlaten waardoor tenuitvoerlegging van een eventuele teruggeleidingsbeschikking niet uitvoerbaar zal zijn.

De moeder heeft aangegeven niet in Nederland maar in Duitsland woonachtig te zijn. Op de regiezitting heeft de moeder aangevoerd na de regiezitting terug naar Duitsland te gaan, waar ze een woning huurt. Zij heeft voorts vermeld voor de MK-zitting terug naar Nederland te zullen komen. Ook geeft zij aan dat zij in Duitsland als medicus wil werken en daartoe haar diploma's heeft laten erkennen en dat er geen enkele vrees bestaat dat zij Duitsland zal verlaten naar een onbekende bestemming.

Namens de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) is naar voren gebracht dat er vluchtgevaar bestaat nu de moeder geen vast adres in Nederland heeft. Voorts acht de raad hulpverlening aan de ouders in het belang van de minderjarige nodig nu de ouders verharderen in hun strijd.

De rechtbank is van oordeel dat er op dit moment voldoende concrete feiten aanwezig zijn die duiden op de mogelijkheid dat de minderjarige aan de tenuitvoerlegging van een bevel tot teruggeleiding zal worden onttrokken. De moeder beschikt niet over een adres in Nederland waar zij staat ingeschreven en zij is voornemens naar Duitsland te vertrekken. Dat de moeder daadwerkelijk op het gemelde adres in Duitsland is ingeschreven, is thans niet gebleken, nog daargelaten dat inschrijving op dit adres evenmin zekerheid biedt dat de moeder

daadwerkelijk voornemens is op dit adres te verblijven. Dit alles heeft ertoe geleid dat een voogdijinstelling is belast met de voorlopige voogdij over de minderjarige.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 02-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:2929

Zaaknummer: C/09/545612 / FA RK 18-1

RECHTSPRAAK

Samenleven als waren zij gehuwd, artikel 1:160 BW. Eerdere beschikking van de rechtbank waarin verzoek om nihilstelling op grond van samenwoning is afgewezen, staat er niet aan in de weg dat nadien vanaf een datum gelegen na die eerdere beschikking opnieuw het samenleven als was de vrouw gehuwd aan de orde wordt gesteld. Hof gaat ervan uit dat de vrouw de verschillende vereisten voor het samenleven als waren zij gehuwd onvoldoende heeft betwist. Hof bekrachtigt de door de rechtbank uitgesproken nihilstelling.

Partijen zijn in 1978 gehuwd en in 2009 gescheiden. Aan de vrouw is bij echtscheidingsbeschikking een partneralimentatie van € 2.380 toegekend.

De rechtbank heeft de alimentatie met ingang van september 2016 op nihil gesteld. De vrouw is hiervan in hoger beroep gekomen.

De vrouw voert als meest verstrekkende grief aan dat de man in 2015 ook nihilstelling van de partneralimentatie heeft verzocht op dezelfde grond als de man dat in 2016 heeft gedaan. De rechtbank heeft in 2015 geoordeeld dat de man zijn stelling dat de vrouw zou samenleven met een ander als waren zij gehuwd, op geen enkele wijze heeft onderbouwd. Zij heeft het verzoek om nihilstelling om die reden afgewezen. De man is niet van die beschikking in hoger beroep gekomen, zodat het oordeel van de rechtbank van 6 mei 2015, dat een samenleven van de vrouw als was zij gehuwd niet is aangetoond, in kracht van gewijsde is gegaan.

Naar het hof begrijpt, beroept de vrouw zich op het gezag van gewijsde van een tussen partijen gewezen beschikking van 6 mei 2015. De man heeft niet weersproken dat die beschikking bestaat. De vrouw heeft echter nagelaten deze beschikking in het geding te brengen. Het hof heeft aldus geen inzicht verkregen in de feiten en omstandigheden die destijds door de rechtbank bij haar beoordeling zijn betrokken, zodat thans niet kan worden beoordeeld in hoeverre in de onderhavige procedure moet worden uitgegaan van het gezag van gewijsde van die beschikking. De door de vrouw gestelde overweging van de rechtbank dat de man zijn stelling op geen enkele wijze heeft onderbouwd, vormt evenwel een aanwijzing dat de man,

anders dan in de huidige procedure, in de eerdere procedure geen bewijs heeft bijgebracht. De man heeft in dit verband onweersproken gesteld dat de door hem overgelegde schriftelijke verklaringen niet in de eerdere procedure zijn overgelegd. Daarbij komt dat de man thans de partneralimentatie wil laten eindigen per 5 september 2016, een datum gelegen na de door de vrouw genoemde beschikking. De grief faalt.

Naar het oordeel van het hof heeft de vrouw onvoldoende betwist dat tussen haar en X sprake was van een duurzame affectieve relatie, waarbij zij met X heeft samengewoond. De man heeft zijn stelling dat sprake is van wederzijdse verzorging en van een gemeenschappelijke huishouding eveneens onderbouwd met gedetailleerde verklaringen die naar het oordeel van het hof onvoldoende door de vrouw zijn betwist.

Het hof concludeert daarom dat de beschikking van de rechtbank moet worden bekrachtigd.

Kanttekening: de rechtbank had de alimentatie op nihil gesteld in plaats van definitief beëindigd. Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank, maar verbetert het dictum niet. Als aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 1:160 BW is voldaan, is de alimentatieplicht vanaf het tijdstip dat het samenleven als waren zij gehuwd is aangenomen definitief geëindigd. Dat leidt niet tot nihilstelling. Nihilstelling impliceert dat de alimentatie weer kan herleven. Dat is niet het geval.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-01-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:327

Zaaknummer: 200.208.499/01

RECHTSPRAAK

Samenleven als waren zij gehuwd, artikel 1:160 BW. Gebruik is gemaakt van de rapportage van een recherchebureau. Geen onrechtmatig verkregen bewijs. Veroordeling tot vergoeding van de kosten van het recherchebureau.

De man heeft verzocht voor recht te verklaren dat zijn onderhoudsverplichting jegens de vrouw van rechtswege is geëindigd op de grond dat de vrouw samenwoont met haar partner als waren zij gehuwd in de zin van artikel 1:160 BW. Ook heeft hij verzocht de vrouw te veroordelen in de kosten die hij heeft gemaakt om bewijs van de samenleving te verzamelen van € 22.000 door inschakeling van een recherchebureau.

De vrouw heeft gesteld dat de rapportage van het recherchebureau als onrechtmatig verkregen bewijs moet worden beschouwd. Met de vrouw is de rechtbank van oordeel dat de observaties, zoals verricht door het recherchebureau, moeten worden gezien als een inbreuk op haar recht op eerbiediging van haar persoonlijke levenssfeer. Een dergelijke inbreuk is in beginsel onrechtmatig, tenzij zich een rechtvaardigheidsgrond voordoet. Of een rechtvaardigheidsgrond aanwezig is, kan slechts worden beoordeeld in het licht van de omstandigheden van het geval; daartoe dienen enerzijds de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer en anderzijds de belangen die met de inbreukmakende handelingen redelijkerwijs kunnen worden gediend, tegen elkaar te worden afgewogen.

Ten aanzien van de ernst van de inbreuk stelt de rechtbank vast dat de observaties zijn verricht door bureaus met een vergunning van het ministerie van Veiligheid en Justitie. Niet gebleken is dat (een van) deze bureaus (on)geschreven (gedrags)regels heeft/hebben overschreden en dat aldus een rechtens ontoelaatbare inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de vrouw is gemaakt. Evenmin is gebleken dat de man enige opdracht heeft gegeven tot het overschrijden van die regels. Het onderzoek heeft niet plaatsgevonden in de woning van de vrouw dan wel in die van haar partner. De observaties hebben alle vanaf de openbare weg plaatsgevonden en er is niet gedurende lange tijd aaneengesloten geobserveerd. Slechts eenmaal is gebruik gemaakt van video en is langere tijd geobserveerd. Waar het

recherchebureau oud papier en restafval van de vrouw heeft meegenomen, is dat steeds gehaald uit vuilcontainers, die op de openbare weg waren geplaatst.

Anderzijds is het belang van de waarheidsvinding ermee gediend dat de observaties hebben plaatsgevonden. Gelet op de uitdrukkelijke ontkenning door de vrouw van de samenleving was de man aangewezen op deze vorm van bewijsvergaring. Bij afweging van laatstgenoemd belang tegen de (beperkte) inbreuk die is gemaakt op het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van de vrouw, prevaleert naar het oordeel van de rechtbank het belang van de waarheidsvinding; aldus is er voldoende rechtvaardiging voor die inbreuk en is er dus geen sprake van onrechtmatigheid. Het bewijs is niet onrechtmatig verkregen.

Op grond van artikel 6:96 BW komen kosten als die hier bedoeld voor vergoeding in aanmerking. De rechtbank acht voldoende aangetoond dat voor het werk van het recherchebureau € 22.000 bij de man in rekening is gebracht en door hem is dan wel zal moet worden betaald. Toekenning van een vergoeding van deze kosten zal slechts mogelijk zijn wanneer deze voldoen aan de dubbele redelijkheidstoets, dat wil zeggen dat inzet van het recherchebureau redelijk was en voorts de daarvoor gemaakte kosten redelijk zijn. Nu de vrouw de samenwoning steeds heeft betwist en een samenwoning slechts door (veelvuldig) observeren kan worden vastgesteld, voorts met name door de inzet van het recherchebureau die samenwoning voldoende vaststaat en ten slotte de (financiële) belangen van de man bij de vaststelling van de samenwoning gezien de hoogte van zijn alimentatieverplichting groot zijn, was de inzet van een recherchebureau naar het oordeel van de rechtbank redelijk. Ook de hoogte van de gemaakte kosten oordeelt de rechtbank, gelet op het aantal observaties (24), het nadere onderzoek in papier- en restafval en de daarover gemaakte rapportage, niet onredelijk hoog. Het verzoek is dan ook toegewezen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 20-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2017:6711

Zaaknummer: C/02/321006 / FA RK 16-5534